

[Aksel Larsen.]

november. Man har her den meget opgivende tone på og siger, at da prisstigningerne ene og alene skyldes stigningen i omkostningsniveauet, kunne man vel have ventet, at erhvervsrepræsentanterne var kommet og havde foreslået, at priserne på deres egne produkter skulle sættes ned, og man beklager meget, at erhvervene desværre ikke viste nogen som helst villighed i så henseende. Må jeg tillade mig at spørge dem, der har ansvaret for denne artikel, og det må vel også den højtærede statsminister have, da det drejer sig om hans partis hovedorgan: Havde man virkelig i regeringen drømt om, at de, der har jobbet priserne i vejret, skulle blive gudsfrøgtige og sige: vi har gjort noget yderst forkert, og nu foreslår vi, at priserne sættes ned igen? Jeg ved ikke, om jeg får svar — men det er der ingen der har ventet; og man kunne derfor godt karakterisere dette, at man efter rundbordskonferencen fremstiller det, som om man virkelig havde ventet, at kapitalisterne ville komme og foreslå, at deres priser skulle sættes ned, men at man var blevet sørgeligt skuffet, med et ord, som dog ikke mere er godkendt i engelsk diplomatisk sprogbrug.

Det siges senere i denne ledende artikel om det samme emne — jeg beder om tilfaldelse til et kort citat:

„Men fra den side“ — det er landbruget, der tænkes på — „vistes ingen som helst tilbøjelighed til at nedsætte de priser, som i den senere tid har drevet prisniveauet og pristallet op. Heller ikke hørtes fra handelens side noget tilsagn om begrænsning af avancerne, skønt de tydeligt nok procentvis er fastholdt og altså har medført en indkomstforøgelse. Overhovedet har erhvervene nok selv skaffet sig rigelig dyrtidsdækning. Løn- og rentemodtagerne er den befolkningsgruppe, som må bære prisstigningernes byrde, foreløbig uden enhver erstatning.“

Jeg gentager, hvad jeg sagde før. Det er temmelig stærkt, at man fremstiller det, som om man havde ventet, at de, der har tjent på prisstigningerne, selv skulle komme og sige: vi ville gerne have priserne sat ned, men da vi ikke er stærke nok til at gøre det selv, beder vi regeringen komme med indgreb, så vi bliver tvunget til det. Rege-

ringens hovedorgan skriver: „Overhovedet har erhvervene nok selv skaffet sig rigelig dyrtidsdækning.“ Det er regeringspartiets hovedorgans opfattelse, og det er også regeringens opfattelse. Hvorfor vil regeringen så ikke gribe ind? Hvorfor vil den lade svikmøllen gå videre i stedet for at gøre noget for at standse prisstigningerne?

Der er i tilslutning til denne såkaldte rundbordskonference blevet offentliggjort noget materiale, som man foreløbig har fundet frem til i handelsministeriet, om, hvorledes prisstigningerne er kommet, og hvorledes de har udviklet sig. Man har ikke fundet prisstigningernes syndeboek — som det siges i avisernes overskrifter — men ved at kigge på levnedsmiddelprisernes stigning har man fundet ud af, at handelsleddets bruttoavance enten procentvis er den samme, som før prisstigningerne satte ind, eller den er yderligere forøget. Dette foreløbige resultat bekræfter jo, at vi kommunister havde ret, når vi sagde til regeringen: vi trænger til en prislov her i landet. Det er fuldkommen urimeligt, at avancerne får lov til at stige i takt med eller endnu hurtigere end de meget store prisstigninger, vi har været ude for på levnedsmidler i producentleddet.

Derfor må jeg benytte denne anden behandling af vort forslag til at spørge regeringen — og vil den ikke svare, må man i alt fald håbe, at den har ører at høre med: Agter regeringen da ikke selv at tage noget initiativ? Regeringen er jo i sit initiativ overfor folketinget ikke bundet af, hvad erhvervsrepræsentanter mener, og heller ikke bundet af, hvad de, man kalder de borgerlige oppositionspartier, mener eller ikke mener. Agter regeringen virkelig ikke, når den dog selv erkender, at avancerne er steget ublu og priserne er urimelige, at foretage sig noget for at bringe disse urimelige priser og avancer til ophør? Agter regeringen ikke at komme her til folketinget med et forslag til en prislov, som kan give den den fornødne hjemmel til indgreb.?

Jeg vil rette et andet spørgsmål til regeringen. Det, der er det ondeste i øjeblikket for arbejderhjemmene, er priserne på levnedsmidler. Vi har før her i Danmark været i en situation, hvor levnedsmiddelpriserne var altfor høje i forhold til den jævne befolknings købekraft, og i en sådan